

Ismuren
av Jacob Tegengren.

Du såg ditt gamla broderland i nöd,
 dess folk förpinat, trängt till avgrundsranden.
 Du såg blott, Sverige, räckte icke handen
 till hjälp i bitter kamp på liv och död.
 Den kampen gällde rätt och lag och heder
 mot midmänsvåld och österns barbari.
 Du såg vår ungdom djärft i täta leder
 med pannan lyft och blicken ljus och fri
 till strid för fosterlandets framtid draga.
 De västa föllo - ingen hördes klaga,
 sin plikt man fyllt som Finlands rätta son.
 Du såg den röda ondskans vågor välla
 kring Finlands bygd med mord och brand och rån.
 Du såg blott, Sverige, räckte icke handen.
 Då blev vårt hjärta kallt, då brusto banden,
 som forntid knutit. - Se, då restes muren
 emellan tvänne folk, en mur av is,
 som ingen vår och ingen sol kan smälta. -
 Oss skrämmar stormen ej, ej hagelskuren,
 ej mörkrets makt. - Vårt folk går ensamt fram
 till kamp för frihet, rätt och ljus och ära
 på fädrens sätt, på nordens stolta vis.
 Men säg oss, Sverige, har du mod att bära
 för nutid och för eftervärld din skam?

§§§§§§§§§§§§

Ismuren.

av E. Waltner Hälphers.

Det tornar is på Bottnens östra sida,
ur vinterkölden viner nordanlåt,
av Sveriges flathet finska bröder lida,
och röster ropa: "Nu är porten låst.
Stäng dörren för svensken, han får utebli,
vår forna samgång är för oss förbi".

Vem vet, det är kannända åter vår,
ett missförstånd i vändan och i smärtan,
kannända blöda inför Finlands sår
i harm och vrede tusen svenska hjärtan,
kannända är dock icke allt förbi,
kannända rensas Kvar ken åter fri.

Det står på Finlands jord en liten skara
av svenskar redde att för Finland dö,
som känna stolt och härligt att få vara
den fria vakten mot all sinnets snö.
För dem är dagen ännu ej förbi,
för dem står solen dock med vårglans i.

Och skaran växer - genom bom och tullar
en ström av ungt, av häckt och härligt blod,
till storm, till kamp för Finlands frihet rullar,
och varje bölå ber om tålamod.
Ja, tålamod, tills stridens stund får bli -
då skall man se om allting är förbi.-

Spar, broder, därför på de bittra orden-
låt oss med blod få skona Sveriges skuld.
Låt oss få falla på den finska jorden,
förslåt och glöm och var vår broder huld.
Tillsammans segra eller falla vi -
An kommer dag, än är ej allt förbi.

1938
6